

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl samosoudkyně Mgr. Ladislavou Lužanovou v hlavním líčení konaném dne 23. června 2016 *t a k t o*:

Obžalovaný

P [REDACTED] P [REDACTED],

roz. V [REDACTED], nar. [REDACTED] ve Slaném, okres Kladno, bez zaměstnání, trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED], t. č. ve výkonu trestu ve Věznici Valdice,

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

v době od počátku prosince roku 2014 do 24. 3. 2015 zaslal poškozené K [REDACTED] Z [REDACTED] do sídla jejího zaměstnání, na Obvodní oddělení Policie České republiky ve Slaném, ve Fryčově ulici a na služební emailovou adresu, z emailové adresy [REDACTED], proti vůli poškozené nejméně 1 e-mail a 12 pohledů či dopisů s hanlivým, urážejícím, zesměšňujícím a sexistickým obsahem, včetně nepravdivých a urážlivých údajů týkajících se jejího intimního, osobního i profesního života, přičemž věděl, že otevřená korespondence na úřední adresu nebo e-mailovou adresu elektronické podatelny policejního útvaru je přístupná i ostatním policistům tohoto útvaru, čímž poškozenou vystavil osobnímu ponížení, a činil tak přesto, že jej poškozená vyzvala k upuštění od zasílání korespondence, přičemž poškozená měla reálnou obavu o své zdraví jak psychické, tak fyzické, neboť ze svého služební činnosti znala obžalovaného coby recidivistu páchajícího násilnou trestnou činnost,

t e d y jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že jej vytrvale písemně kontaktoval, a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho zdraví.

T í m s p á c h a l

přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku

o d s u z u j e s e

podle § 354 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **8 (osmi) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

O d ů v o d n ě n í :

V průběhu hlavního líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části rozsudku.

Obžalovaný v přípravném řízení i v řízení před soudem se k věci vyjadřoval opakovaně a velmi rozsáhle jak ve svých výpovědích, tak především v písemných podáních. Popisoval zejména činnost policistů z Obvodního oddělení Slaný a mnoha dalších osob, ale vyjádřil se také ke konkrétním případům, kdy přišel do kontaktu s poškozenou Z [REDAKCE] jako s policistkou v souvislosti s její služební činností. Pokud jde o skutek, který je mu kladen za vinu, doznal, že dopisy a pohlednice adresované poškozené Z [REDAKCE] skutečně napsal, avšak na svou obhajobu uvedl, že je nikdy nepsal sám, ale vždy s J [REDAKCE] T [REDAKCE], A [REDAKCE] H [REDAKCE], M [REDAKCE] H [REDAKCE], M [REDAKCE] M [REDAKCE] a J [REDAKCE] M [REDAKCE], když společně cestovali. Psal pod vlivem alkoholu to, co mu ostatní radili, resp. pohlednice psal proto, že jej A [REDAKCE] H [REDAKCE] vydíral. Připustili, že poškozené poslal dopisy a 10 až 15 pohlednic. Jeden doporučený dopis, se mu vrátil otevřený vložený v jiné obálce. U dalšího dopisu s oslovením „Sladký koblížku“, došlo k záměně, tento dopis byl původně adresován jiné ženě, ale J [REDAKCE] T [REDAKCE], který jej měl odeslat, jen vložil do nesprávné obálky. Jako další důvody k zasílání dopisů a pohlednic poškozené uváděl jednak skutečnost, že jej obtěžovalo, že od prosince 2014 do února 2015 dával 20 dechových zkoušek, a to nejen ve Slaném, ale na různých místech republiky, i mimo okres Kladno, jednak skutečnost, že M [REDAKCE] H [REDAKCE] byl policisty ve Slaném zbit. Své trestní stíhání považuje za komplot policie ve Slaném, na kterou si opakovaně stěžoval. Jinému policistovi pohledy ani dopisy nepsal. Pokud jde o e-maily zasílané z adresy [REDAKCE], popřel, že by je poškozené napsal on. Tyto e-maily posílal A [REDAKCE] H [REDAKCE], kterému prodal svůj tablet (v hlavním líčení pak uvedl, že tablet A [REDAKCE] H [REDAKCE] prodal J [REDAKCE] M [REDAKCE]). Pokud na Obvodní oddělení PČR ve Slaném zasílal e-maily, posílal je z jiných e-mailových adres. O poškozenou jako o ženu neměl zájem, nechtěl ji urazit, jen si s kamarády dělali legraci.

Poškozená K [REDACTED] Z [REDACTED] se jako svědkyně vyjádřila k tomu, že již v době, kdy jako policistka nastoupila na Obvodní oddělení PČR Slaný, se při třídění pošty setkala několikrát s dopisy a pohlednicemi psanými specifickým rukopisem, o nichž se od kolegů dozvěděla, že je píše jistý pan V [REDACTED], jak se tehdy obžalovaný jmenoval. Ty ale nebyly adresovány jí ani se netýkaly policejní práce, proto se jimi dále nezabývala. Poté několikrát v rámci služby přišla do kontaktu s obžalovaným jako s oznamovatelem nebo jako svědkem při výkonu své práce, několikrát obžalovaného vyslýchala. Obvykle poté následoval e-mail od obžalovaného zaslaný na e-mailovou adresu obvodního oddělení jako reakce na předešlou situaci, tedy kritika hlídky nebo komentář dané situace, nebyly v nich však uváděny informace využitelné pro policejní práci, proto jim zpočátku nepřikládala žádný význam. Dopisy stejného obsahu obžalovaný zasílal na policejní prezidium a na státní zastupitelství, musely tedy být prověřovány, ev. se k nim policisté museli vyjádřit. V prosinci 2014 v rámci výkonu služby s kolegou U [REDACTED] kontrolovali vozidlo řízené obžalovaným, který měl náhradní doklad totožnost s tím, že si nechává úředně změnit jméno. Poučila ho o tom, aby si nechal posléze vyměnit na nové jméno i řidičský průkaz a kontrola tím skončila. Následovala ovšem stížnost obžalovaného ohledně nepřiměřené délky kontroly a ohledně toho, že slánští policisté na něj útočí tím, že je nepoměrně často stavěn a kontrolován, že obtěžují i jeho matku. K tomu se pak písemně vyjadřovala ona i její kolega. Na začátku ledna 2015 přišel na adresu obvodního oddělení přímo na její jméno dopis psaný rukopisem obžalovaného. V dopise byly i sexistické narážky na její postavu, odkaz na H [REDACTED] P [REDACTED] a její ňadra, odkaz na film Fotograf s Karlem Rodenem, s erotickou tematikou. To už vzala jako narážku na svou osobu, na svůj osobní život. Dopis ukázala vedoucímu, poté jej ofotila a poslala zpět obžalovanému. Asi po týdnu nebo 10 dnech přišel další dopis adresovaný jí a psaný stejným rukopisem, obálku nerozbalila a bez přečtení odeslala zpět obžalovanému. Poté začaly na její jméno na adresu obvodního oddělení chodit pohledy s oslovením 100 % fešanda, policistka, baculka. V jedné pohlednici byl opět odkaz na film Fotograf, obžalovaný v pohlednicích zmiňoval „lišpičky“, v tom cítila sexuální podtext. Pohlednice opět řešila s nadřízenými, kteří rozhodli, že věc předají k řešení přestupkové komisi Městského úřadu ve Slaném. K tomu došlo počátkem února 2015, přičemž přestupkové komisi byly předány i konkrétní pohlednice. Poté se s obžalovaným setkala při další silniční kontrole, při které obžalovaný neměl doklad o pojištění vozidla, tzv. zelenou kartu. To s obžalovaným v klidu vyřešili. Při té příležitosti obžalovanému řekla, že se jí nelíbí, jaké dopisy a pohlednice jí zasílá, a řekla mu, že nechce, aby ji kontaktoval. On na to reagoval tak, že si může psát a posílat kam chce a co chce. Následně podal stížnost na průběh této kontroly a poslal fotokopii zelené karty s tím, že ji může dodatí zalaminovanou, aby si ji svědkyně mohla vystavit ve své ložnici. Ona se opět musela ke stížnosti obžalovaného vyjadřovat, přičemž postup hlídky byl následně vyhodnocen jako bezchybný. Poté následoval další dopis od obžalovaného zaslaný na její jméno na obvodní oddělení, v němž jí oznamuje, že pro veškerou komunikaci s jeho excelencí se má obracet na jeho tiskového mluvčího. V průběhu února přišly od obžalovaného další dva pohledy, které předala na přestupkové komisi. Poté na začátku března přišlo několik dalších pohlednic. Na jedné pohlednici je zobrazena Červená Karkulka přicházející k babičce a vlk číhající za plotem. Zarazilo ji, že na komíně chaloupky je napsáno [REDACTED], což je její rodné město, Karkulka byla označena jejím jménem a vlk označený jako V [REDACTED]. To jí přišlo nejen nevhodné, ale cítila to již jako hrozbu, že by na ni obžalovaný mohl někde číhat. V dalších pohlednicích je opět kritika práce policistů, ale bylo zde také uváděno, že je jeho slunce v duši, že jí to slušelo, že je do ní zamilován, že je dáma jeho srdce, byla zde i zmínka

o pneuservisu K ■■■ Z ■■■, což je podnik jejího strýce. Nešlo tedy již jen o pracovní záležitosti, ale vnímala to již jako zásah do svého soukromí, v rovině osobní. Svědkyně popřela, že by se obžalovanému svěřovala s osobními údaji, ale uvedla, že v jednom případě, kdy jej vyslýchala, však byl přítomen jejímu telefonátu se synem, z něhož mohl nějaké údaje o jejím soukromí vyrozumět. Svědkyně také uvedla, že na obvodní oddělení je jedna e-mailová adresa. Veškerou příchozí poštu, a to i e-mailovou, musí dozorčí přečíst a vytrdit. Všechny e-maily i pohledy, které jí obžalovaný adresoval, byly tedy přístupné všem jejím kolegům. E-maily obžalovaný posílal ze dvou adres, jednou z nich byla adresa ■■■■■. V těchto mailech stejně jako v dopisech psaných ručně a v pohledech uváděl stejné skutečnosti, podepisoval se stejně, byla v nich stejná oslovení a měly stejný styl. O obžalovaném jako o autorovi mailů zaslaných z této adresy tak nemá pochybnosti. Dopisy, e-maily i pohledy psané obžalovaným jí byly nepříjemné a obtěžující. Zpočátku z profesních důvodů, kdy musela obhajovat svou práci, vyjadřovat se k tomu, zda nepochybila, následné písemné kontakty obžalovaného byly jí už nepříjemné jako ženě, když později začaly být osobní, s narážkami sexuálními, s poznámkami na její postavu, s narážkami na její rodiště a rodinu. Z korespondence byla psychicky rozhozená, měla obavy o své psychické zdraví, bylo jí nepříjemné, že si kvůli tomu její kolegové z ní dělají legraci, byla terčem jejich posměchu, uvědomovala si, že by mohla přijít o svou práci. Poté, co jí přišel pohled s Červenou Karkulkou, začala mít obavy z toho, aby si na ni obžalovaný někde nepočkal. Nechtěné kontaktování ze strany obžalovaného v ní vyvolávalo obavy o její zdraví a život. Obžalovaného se bála, bála se, že by ji mohl fyzicky zkontaktovat, přemýšlela o tom, jestli není někde v její blízkosti, protože mimo jiné věděl o tom, kde poškozená bydlí, o čemž se sám zmiňoval v poslední sérii pohlednic. O obžalovaném věděla, že je recidivistou, ví, pro jakou trestnou činnost byl v minulosti souzen. I když ho upozornila, že o kontakty nestojí, obžalovaný v korespondenci nepřestal.

Výpověď poškozené potvrdil její kolega P ■■■ V ■■■, který vypovídal shodně nejen k průběhu kontroly vozidla řízeného obžalovaným v Kačici, při které obžalovaný neměl doklad o pojištění vozidla, po které následovala stížnost obžalovaného na průběh kontroly, ale potvrdil také skutečnost, že při této kontrole obžalovaného poškozená Z ■■■ žádala, aby jí přestal posílat dopisy a pohledy, že jí to vadí a že jí je to nepříjemné. Uvedl, že věděl, o čem poškozená hovořila, že písemností poškozené od obžalovaného přišlo hodně – e-maily, pohledy, dopisy. Potvrdil rovněž, že veškerou poštu na oddělení čte jako první dozorčí služba a pak ji předává dál. Svědek dále uvedl, že s poškozenou sloužil asi tři roky, věděl o tom, co jí obžalovaný píše, obsah dopisů a pohledů četl. Uvedl, že zpočátku těmito písemnostem poškozená nevěnovala pozornost, ale když začaly dopisy chodit častěji, až 4-5 dopisů týdně, začalo jí to vadit, přičemž z obsahu bylo zřejmé, že obžalovaný ví o její minulosti, o tom, odkud poškozená pochází, kde bydlí, měl informace o její rodině. To bylo už hodně nepříjemné. Poškozená se svědkovi svěřila, že má z obžalovaného strach. O dopisech a pohledech, které poškozené posílal obžalovaný, věděli i další kolegové, bavili se o tom, řešilo se to. Vedení nejprve rozhodlo o tom, že se věc předá k řešení jako přestupek, když ale kontakty neustaly, byla předána kriminální policii.

Svědka Z ■■■ F ■■■ popřel, že by s obžalovaným o poškozené hovořil, nesvěřuje se mu se svými osobními věcmi, znají se sice několik let, ale jen podle vidění, několikrát se náhodně setkali v restauraci. Popřel, že obžalovanému sděloval, že má

s poškozenou intimní vztah. Stejně tak poškozená nežádala od něho žádné informace o obžalovaném.

Svědék A. F. popřel, že by poškozenou znal, popřel také, že by po něm někdo z policistů chtěl, aby na obžalovaného cokoli oznamoval. Obžalovaného zná z dětství, dlouho se pak neviděli. Nejsou kamarádi, spíše známí z hospody, kde se v poslední době setkávali náhodně. Při těch příležitostech hovořili o běžných věcech. Matně si pamatuje, že během hovoru obžalovaného s J. T. padlo něco o nějakých dopisech nebo pohlednicích, ale on sám se na žádnou pohlednici ani nic jiného obžalovanému nepodepisoval a žádnou pohlednici pro něj nepsal. Obžalovaný alkohol podle jeho slov moc nepije.

Svědék A. H. uvedl, že se s P. V. znal asi před 15-20 lety (přítomného obžalovaného v jednacím síni však nepoznal). Uvedl, že se s obžalovaným v letech 2013 až 2015 nestýkal. Od srpna či září 2014 byl v Irsku až do r. 2016, kdy byl dodán do výkonu trestu, nikam v té době necestoval, neboť věděl, že je na něj vydán Evropský zatýkácí rozkaz. V minulosti užíval jedinou e-mailovou adresu [redacted], žádnou jinou. J. M. nezná.

Svědék J. T. uvedl, že s obžalovaným před jeho nástupem do výkonu trestu cestoval po různých místech, tam si on většinou sedl do restaurace a pil alkohol, a obžalovaný si zařizoval své věci. Obžalovaný neustále něco psal, jeho ale nezajímalo, o čem se jedná. Nikdy obžalovanému nediktoval, co má psát, nijak do jeho psaní nezasahoval ani se nesnažil ovlivnit obsah jeho psaní. Popřel, že by někdy nesl nějakou korespondenci obžalovaného na poštu nebo do poštovní schránky, to si zařizoval obžalovaný sám. Svědek dále uvedl, že poškozenou neznal do doby, než jako členka policejní hlídky stavěla vozidlo řízené obžalovaným, v němž jel jako spolujezdec. On seděl celou dobu ve vozidle, takže celou konverzaci mezi obžalovaným a policisty neslyšel, jen zaslechl něco v tom smyslu, aby se obžalovaný poškozené neposmíval nebo něco podobného. Kontrole proběhla zhruba do tří minut, potom s obžalovaným pokračovali v cestě.

Poškozená vydala policejnímu orgánu 9 ks pohlednic psaných stejným písmem, které byly zaslány na její jméno na adresu Obvodního oddělení Policie ČR ve Slaném. Tyto pohlednice jsou podepsány jménem P. V. B. von P., S láskou P.P., P. V. nebo podepsány nejsou, s oslovením Dear C., Milá pí. K., poškozená je označována jako „slunce v duši“ nebo „dáma mého srdce“, 100% Fešanda, 100% Fešná baculka, Bacule z [redacted]. Obsah některých pohledů má sexuální podtext. Dále poškozená vydala 2 dopisy, z toho jeden odeslaný doporučeně, kde je obžalovaný uveden jako odesílatel, které mají obdobný obsah, jsou psány stejným rukopisem, s obdobným oslovením poškozené (Dear Dr. K. Z., Hi, sweet K., Sladký Koblížku) a podepsány opět jménem baron von P., Váš P., Sarka Farka Loupežník. Další dopis byl sice adresován nadřízenému poškozené, ale obžalovaný jí v tomto dopise zasílá tzv. zelenou kartu, čímž se v podstatě snaží opět nepřímým kontaktem poškozenou. Veškeré tyto písemnosti zaslal obžalovaný na adresu Obvodního oddělení Slaný, kde poškozená pracuje. K jejich obsahu, zejména v případě pohledů, se tak mohl dostat širší okruh spolupracovníků poškozené. Součástí spisu je také e-mail, zasláný z e-mailové adresy [redacted] na e-mailovou adresu Obvodního oddělení PČR Slaný, určený pro „plk. JUDr. K. [redacted]“.

Z [REDAKCE], podepsaný jménem P [REDAKCE] J [REDAKCE]. Obsahem tohoto e-mailu jsou stejné skutečnosti, kterými se neustále zabývá obžalovaný, styl dopisu, oslovení, užívání angličtiny, odpovídá obsahu dopisů i pohledů, které obžalovaný prokazatelně poškozené psal, jsou zde uvedeny dokonce stejná slovní spojení a stejné formulace, jako v dopisech a v pohledech zasílaných obžalovaným poškozené.

Obžalovaný zaslal policejnímu orgánu a následně potom i soudu četná podání, v nichž se v podstatě ke kontaktování poškozené doznal a rovněž doznal, že byl poškozenou vyzván, aby ji nekontaktoval. V podáních uváděl mimo jiné skutečnosti z osobního a intimního života poškozené, kterými se ji snažil znevěrohodnit. Pokud obžalovaný v podáních uváděl skutečnosti o možné protiprávní činnosti dalších osob, ty byly oznámeny příslušným orgánům.

V průběhu řízení byl vypracován znalecký posudek k posouzení duševního stavu obžalovaného. Ze závěrů tohoto posudku a výpovědi znalce v hlavním líčení bylo zjištěno, že obžalovaný trpí povahovou poruchou osobnosti, tzv. smíšenou poruchou osobnosti, s převahou rysů a projevů nezdrženlivosti a sociální nepřizpůsobivosti. Jeho písemná aktivita odpovídá jeho nezdrženlivým povahovým rysům osobnosti. Písemné projevy nemají dopad na následné jednání obžalovaného. Jeho rozpoznávací schopnosti v době činu byly plně zachovány, ovládací schopnosti měl sníženy mírou nepodstatnou.

Když soud zhodnotil všechny shora rozvedené důkazy, a to jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, dospěl k závěru, že jimi bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že se skutek stal tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku, a že jej spáchal právě obžalovaný P [REDAKCE] P [REDAKCE]. Jeho trestná činnost je prokazována především výpovědí poškozené, o jejíž pravdivosti soud nemá důvodu pochybovat, když je navíc podporována vydanými dopisy, pohledy a e-mailem, jakož i svědeckými výpověďmi shora uvedených svědků, kteří naopak vyvracejí tvrzení obžalovaného. Obžalovaný je pak usvědčován dopisy, pohlednicemi a e-mailem, které adresoval poškozené, z nichž je zřejmý nejen jejich obsah, ale také doba, po kterou písemně poškozenou kontaktoval. Ostatně sám obžalovaný zasílání pohlednic a dopisů poškozené doznal, přičemž na svou obhajobu uváděl, že z jeho strany a ze strany jeho kamarádů šlo o legraci, že dopisy a pohledy poškozené psal pod vlivem alkoholu a na návod, resp. na základě vydírání svých kamarádů. Toto jeho tvrzení však bylo vyvráceno výpověďmi svědků T [REDAKCE], H [REDAKCE] i F [REDAKCE], kteří popřeli, že by se na psaní jakýchkoli písemnostíepisovaných obžalovaným podíleli.

Obžalovaný popřel, že by k poškozené měl nějaký osobní vztah, že by k ní cítil náklonnost. To ovšem odporuje obsahu pohlednic a dopisů, které poškozené psal, ale také to vyplývá z toho, že obžalovanému zjevně vadila skutečnost, že s poškozenou byl na kávé svědek F [REDAKCE], na což opakovaně a vytrvale poukazuje. Z obsahu těchto dopisů, pohledů a e-mailu je pak zřejmé, že jde o stále více osobní obsah, nejen komentující postavu a exteriér poškozené, ale posléze se objevují údaje, které si obžalovaný o poškozené zjistil – tedy o jejím vzdělání, o jejím rodišti, o jejím bydlišti, o jejích příbuzných. Dopisy, pohledy i e-mail zasílané obžalovaným poškozené mají krom znevažujícího, urážlivého, zesměšňujícího obsahu náznaky sexuální a sexistické.

Za vyvrácené pak považuje soud tvrzení obžalovaného o tom, že e-mail z adresy [redacted] psal poškozené A [redacted] H [redacted], a že ten se rovněž spolu s J [redacted] M [redacted] podílel na zasílání pohlednic poškozené. A to hned z několika důvodů. Prvním a nejdůležitějším z nich je svědectví svědka A [redacted] H [redacted] o tom, že v rozhodné době nebyl s obžalovaným v kontaktu, od srpna nebo září 2014 do února 2016 nebyl vůbec v České republice, kam se nevracel ani na krátkou dobu, neboť si byl vědom toho, že má být dodán do výkonu trestu a že je na něj vydán Evropský zatýkácí rozkaz. Svědek navíc popřel, že by užíval výše zmiňovanou e-mailovou adresu. Navíc jak bylo již více konstatováno, obsahem zmiňovaného e-mailu zasláného poškozené z této e-mailové adresy jsou skutečnosti, které neustále zmiňuje ve svých písemných podáních právě obžalovaný, jsou tam uváděny skutečnosti týkající se jeho osoby, styl e-mailu je shodný s jeho podáními, jeho dopisům odpovídá také oslovení, podpis, užívání angličtiny a dokonce stejné formulace a stejná slovní spojení jako v dopisech a pohledech, které adresoval poškozené. V neposlední řadě je třeba zmínit výpověď poškozené, podle níž v minulosti obžalovaný kontaktoval prostřednictvím e-mailové komunikace ji a její kolegy v pracovních záležitostech mimo jiné právě z této adresy.

Pokud pak obžalovaný po výpovědi svědka A [redacted] H [redacted] následně naznačoval, že došlo k záměně tohoto svědka s jinou osobou stejného jména, tomuto tvrzení soud neuvěřil. Předně je třeba uvést, že obžalovaný o A [redacted] H [redacted] uvedl zcela konkrétní údaje týkající se jeho věku, uvedl, že jej zná od dětství a že na něj byl vydán Evropský zatýkácí rozkaz. Svědek A [redacted] H [redacted] potvrdil, že se s obžalovaným znali před 20-30 lety, a potvrdil také skutečnost, že na něj byl vydán Evropský zatýkácí rozkaz. To ostatně vyplývá ze zprávy Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce v Praze, z níž bylo zjištěno, že na svědka A [redacted] H [redacted] byly vydány dokonce dva Evropské zatýkácí rozkazy – jednak Okresním soudem v Kladně pod sp. zn. 6 T 134/2013, jednak Okresním soudem v Nymburku pod sp. zn. 4 T 215/2005, stejně tak skutečnost, že na jinou osobu téhož jména, tj. A [redacted] H [redacted], Evropský zatýkácí rozkaz vydán nebyl. Je tedy zřejmé, že vyslechnutý svědek A [redacted] H [redacted] je přesně tou osobou, které se obžalovaný ve své výpovědi dovolával a o kterém se zjevně domníval, že pobytem v cizině v době vydání Evropského zatýkácího rozkazu je pro orgány činné v trestním řízení České republiky nedosažitelný (stejně tak jako již zemřelí J [redacted] M [redacted], M [redacted] N [redacted], M [redacted] K [redacted], které již vyslechnout nelze). Z tohoto důvodu, tedy pro nepřítomnost A [redacted] H [redacted] v rozhodné době v České republice a prokazatelné nemožnosti kontaktu s obžalovaným pak má soud za vyvrácené tvrzení obžalovaného o tom, že svědku A [redacted] H [redacted] prodal tablet s e-mailovou adresou [redacted] (byť později uvedl, že mu tablet prodal J [redacted] M [redacted], kterého ovšem svědek A [redacted] H [redacted] vůbec nezná), a že se tento svědek podílel na zasílání jeho korespondence a zavinil spolu s J [redacted] T [redacted] záměnu dopisu s oslovením „Sladký koblížku“ a jeho vložení do nesprávné obálky se jménem poškozené, nebo že dokonce vydíráním obžalovaného přiměl k tomu, aby pohlednice a dopisy poškozené psal. Ostatní soudem vyslechnutí svědci, tedy jak J [redacted] T [redacted], tak A [redacted] F [redacted] či Z [redacted] F [redacted], rovněž popřeli, že by se jakýmkoli způsobem podíleli na korespondenci obžalovaného, na jejím obsahu či jakkoli ovlivnili to, komu obžalovaný píše s tím, že veškeré písemnosti si psal obžalovaný a také je odesílal sám, přičemž logicky uvedli, že šlo o jeho záležitosti, které se jich netýkaly a o které se ani nezajímali. Tvrzení obžalovaného o spoluúčasti dalších osob na sepisování předmětných dopisů a pohledů považuje soud za účelové a nepravdivé nejen proto,

že toto vyvrací ve svých výpovědích slyšení svědci, ale také proto, že dopisy a pohledy vždy podepisoval svým jménem, případně přezdívkou, sám obžalovaný. Pokud jsou v dopisech či pohledech jmenovány další osoby, jejich jména jsou psána také rukou obžalovaného, a nelze tak z ničeho dovodit, že sepsování byly přítomny nebo že se na něm dokonce jakkoli podílely.

Svědka H. [REDAKCE] pak poškozenou nezná, nepoznal ji u soudu, nemohl tedy obžalovanému o ní osobně či o její minulosti nebo o jejím bydlišti sdělovat jakékoli informace. Jak bylo již zmíněno, další osoba, jejíž podíl na zasílání dopisů a pohledů poškozené, se obžalovaný dovolává, jeho kamarád J. [REDAKCE] M. [REDAKCE], zemřel podle výpisu z centrální evidence obyvatel dne 26. 2. 2015. Pokud pak obžalovaný prokazatelně pokračoval v zasílání pohlednic poškozené i po tomto datu, v březnu 2015, nemohl tak v žádném případě jednat na popud či dokonce na nátlak této osoby. Tuto obhajobu obžalovaného tak soud považuje za zcela vyvrácenou, vedenou zcela zjevně snahou zmírnit svou odpovědnost. Obžalovaný v zasílání nevyžádané korespondence poškozené pokračoval i přesto, že mu poškozená důrazně a jednoznačně dala najevo, že si jakékoliv kontakty z jeho strany nepřeje, a dokonce i poté, co byl srozuměn s tím, že zasílání dopisů a pohlednic je již řešeno správním orgánem.

Pokud pak obžalovaný dovozoval z toho, že jej ve více případech vytěžovala či vyslýchala poškozená, resp. s ním prováděla nějaké úkony, včetně dopravních kontrol v rámci BESIP, že se o něj naopak ona zajímala, k tomu je třeba uvést, že při velikosti Obvodního oddělení PČR Slaný, v němž je v aktivní službě kolem 20 policistů, a s přihlédnutím k prostředí, v němž se obžalovaný pohybuje, je velká pravděpodobnost, že bude přicházet do styku se stále stejnými policisty, mimo jiné i s poškozenou, a nelze dovozovat, že by ona obžalovaného jakkoli vyhledávala. Když soud uváží, že služebně zařazena na Obvodním oddělení PČR ve Slaném byla poškozená po dobu nejméně pěti let, po kterou do kontaktu s obžalovaným průběžně přicházela, lze s ohledem na jejich celkový počet poznamenat, že šlo o ojedinělé případy. Obžalovaný si pak navíc sám odporuje, když uvádí, že byl během tří měsíců, od prosince 2014 do února 2015, kontrolován při řízení vozidla policisty cca dvacetkrát, když současně (a to ve shodě s výpovědí poškozené) uvádí, že jen ve dvou případech byla členem hlídky poškozená. Tvzení obžalovaného, že poškozená o něm dokonce zjišťovala u jeho známých a přátel informace, byla pak vyvrácena výpověďmi svědků F. [REDAKCE] a T. [REDAKCE], stejně tak jako jeho tvrzení o tom, že policisté obecně požadovali po těchto svědcích, aby ohledně obžalovaného podávali oznámení.

Z výpovědi poškozené pak vyplývá, že obžalovaný nejprve její osobu zmiňoval v souvislosti se služebními úkony, jichž se ona nebo její kolegové účastnili, v písemných podáních komentoval jejich jednání, případně si stěžoval na jejich služební postup nebo na jejich nečinnost. Tato podání byla adresována buď přímo jí, nebo jejím nadřízeným na oddělení či nadřízeným policejním složkám, policejnímu prezidiu, případně státnímu zastupitelství. To se jí zpočátku týkalo toliko pracovně, šlo o služební záležitosti, proto jim nepřikládala osobně až takový význam, byť to znamenalo od prověřování skutečností, které obžalovaný ve svých podáních zmiňoval, přes vysvětlování a obhajování zákonnosti a erudovanosti jejího postupu až po sepsování písemných vyjádření k průběhu jednotlivých úkonů. Tato podání obžalovaného, ať zasílaná poštou písemně či elektronicky, sice nejsou předmětem tohoto řízení, nicméně byla pro poškozenou již v této pracovní a služební rovině

zcela jistě obtěžující a stresující, je třeba je zmínit v kontextu následujících podání obžalovaného, která už byla adresována výhradně poškozené a jejichž obsah ze z pracovního a služebního změnil na soukromý, osobní, intimní, sexuální. Je z jejich obsahu přitom zřejmé, že obžalovaný krom toho, že poškozená je policistkou zařazenou na Obvodním oddělení Policie ČR ve Slaném, si o ní – byť třeba z dostupných zdrojů, jakým je např. facebookový profil poškozené – považoval za nutné zjistit osobní informace a následně poškozené dát najevo, že zná tyto údaje, jako například údaje o jejím rodišti, o tom, v jakém městě bydlí, jakou vystudovala školu, údaje o její rodině. Obsah těchto písemných kontaktů, jejich počet, zjišťování osobních informací posléze i ve spojení s vyobrazením pohlednic, kdy na jedné z nich dívku, která potkala pohádkové postavy Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého, označuje iniciálou křestního jména poškozené (K.), na další sebe obžalovaný označuje jako vlka číhajícího na Červenou Karkulku (Červenou K.) a chaloupku, v níž bydlí babička, označuje jako rodiště poškozené (██████████), pak může vést k logickému závěru, že obžalovaný má zájem se s poškozenou setkat, dokonce na ni někde číhat. Je proto pochopitelné, že je poškozená vnímala jako hrozbu ze strany obžalovaného, že se obávala toho, že by ji mohl vyhledat, zjistit přesnou adresu jejího bydliště a tam ji vyhledat nebo překvapit na místě, kde by shledání s ním neočekávala. Na tom nemění nic ani skutečnost, že poškozená je policistka, ani to, že obžalovaný nebyl shledán znalcem jako primárně agresivní osobou. Především poškozená není ve službě 24 hodin denně, mimo službu není ozbrojená ani nechodí v doprovodu ostatních policistů, je na tom stejně jako každá jiná žena. Na straně druhé pak je třeba vzít v úvahu, že obžalovaný nejenže má oproti poškozené fyzickou převahu, když je nikoli drobné postavy, ale navíc je osobou s řadou záznamů v rejstříku trestů, a to též pro násilnou trestnou činnost, což poškozené je známo.

Soud má tedy prokázáno shora provedenými důkazy, že obžalovaný dlouhodobě, opakovaně, soustavně, vytrvale a tvrdošíjně, systematicky, po dobu několika měsíců, obtěžoval poškozenou svými dopisy, pohlednicemi a e-maily tak intenzivně, že to již ohrožovalo psychickou integritu poškozené. Jak bylo uvedeno, na počátku nešlo o viditelně patologické, asociální chování, nicméně obsah a četnost písemných kontaktů se v průběhu doby měnil, nabýval na intenzitě, a teprve od určitého okamžiku, s ohledem na obsah, četnost a vyobrazení na pohlednicích se pro poškozenou stal nebezpečným, hrozbou. Z okolností případu je pak zřejmá bezvýslednost snahy obžalovaného získat pozornost a přízeň poškozené jako ženy, která na jeho dopisy nereagovala, dokonce mu je vracela, a to i bez přečtení, navzdory tomu však ve svém chování a v kontaktování poškozené nadále pokračoval. Zpočátku na první pohled do jisté míry nevinné nechtěné navazování kontaktů s poškozenou ze služební roviny, byť svým způsobem již obtěžující, se tak zvrhlo v permanentní obtěžování poškozené v rovině osobní, soukromé, intimní, sexuální, vedoucí k cílenému psychickému teroru, když jí zaslal takových pohlednic několik během jediného týdne. Obžalovaný používal zdánlivě legální způsob kontaktování poškozené, jakou je zasílání dopisu, pohledu či e-mailu. Jednotlivý, osamocený kontakt nemusí být nutně škodlivý, avšak v celkovém kontextu, s ohledem na dobu a frekvenci těchto kontaktů a jejich stupňující se obsah je třeba takové písemné kontaktování poškozené považovat již za pronásledování., když je nutno vzhledem ke stupňujícímu se obsahu nebezpečné gradování vzít v úvahu obavu poškozené z dalšího jednání obžalovaného. Toto jednání obžalovaného, tyto nechtěné, opakující se kontakty pro poškozenou znamenalo chronický a stěží kontrolovaný stres, proti němuž byla zcela bezbranná, když v jeho jednání, v tom, aby ji vytrvale a tvrdošíjně obtěžoval, obžalovanému

nemohla žádnými prostředky zabránit. Takové vystavení dlouhodobému a chronickému stresu pak bylo způsobilé změnit obvyklý způsob života poškozené, tedy mohlo vést k omezení jejího dosavadního života, k němuž došlo proti její vůli nežádoucími zásahy obžalovaného do sféry jejího osobního, ale i profesního života, což zjevně pociťovala jako újmu, bylo způsobilé ohrozit její duševní rovnováhu, a ve svém důsledku mít devastující dopad na její psychiku, a konečně vyvolat i její onemocnění. Bylo také způsobilé v poškozené vzbudit důvodnou obavu o její život nebo o její duševní zdraví nebo o život či zdraví jejích blízkých, když z obsahu korespondence je zřejmé, že také o nic si obžalovaný zjišťoval informace a osobní údaje. Je také zřejmé, že účelem zjišťování těchto osobních údajů byl další kontakt s poškozenou. Poškozená sama s ohledem na skutečnost, že jde o policistku, uvedla, že zpočátku nežádoucí kontakty a připomínání se prostřednictvím zasílání nevyžádané pošty ze strany obžalovaného brala „jen“ jako obtěžující, nicméně poté, co se frekvence dopisů zvyšovala a jejich obsah se z pracovního měnil na osobní, intimní, sexuální, již se jeho jednáním cítila ohrožena a reálně pociťovala obavu o své zdraví, případně o život, obávala se toho, že ji poškozený vyhledá a kontaktuje fyzicky. Šlo o důvodnou obavu, obavu objektivně způsobilou vyvolat vyšší stupeň obav, úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu ze zla, kterým obžalovaný na poškozenou působil, nejen obavu o zdraví fyzické, ale také obavu ze způsobení psychických poruch. Taková důvodná obava s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem a ve srovnání s charakteristikami obžalovaného, které poškozená měla k dispozici, skutečně byla na místě, když jde o obavu nejen z fyzických, ale také z psychických poruch zdraví, ke kterým v důsledku pronásledování v obdobných případech velmi často dříve či později dochází a které pak u postižené osoby významně ovlivňují způsob jejího života po nikoli jen krátkou, přechodnou dobu. Soud dospěl k závěru, že záměrem obžalovaného bylo obtěžovat poškozenou a počínal si tak intenzivně, že to již ohrožovalo její psychickou integritu.

S ohledem na všechny tyto shora rozvedené skutečnosti pak soud dospěl k závěru, že obžalovaný, který jednal podle závěrů soudu v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákona, když úmyslně, zlovolně a opakovaně pronásledoval a obtěžoval svými písemnými kontakty poškozenou, svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, a uznal jej tímto přečinem vinným.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 trestního zákoníku soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédl k chování obžalovaného po činu, jakož i k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, tedy zájem na ochraně nerušeného mezilidského soužití, na ochraně tělesné a duševní integrity, osobní svobod a soukromí každého jedince, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou obžalovaného, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud vzal v úvahu četnost kontaktů ze strany obžalovaného, dobu, po kterou se jednání dopouštěl. Na straně druhé pak přihlédl k jeho doznání a k době více než roku, která o spáchání činu uplynula.

K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je svobodný, bezdětný. Dosáhl středního vzdělání, nikde však nepracoval, byl bez příjmů, je nemajetný. V současné době je ve výkonu trestu odnětí svobody. V místě svého bydliště, nebyl v poslední době postižen za přestupek. V rejstříku trestů má 15 záznamů především pro majetkovou, ale také pro násilnou trestnou činnost, z posledního výkonu trestu, který mu byl v trvání 48 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou, za trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb., byl podmíněně propuštěn 29. 6. 2011, na zkušební dobu sedmi let. Naposledy byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 13. 1. 2015, č. j. 1 T 218/2013-425, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2015, č. j. 9 To 112/2015-501, kterými byl uznán vinným přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku a přečinem neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 1 trestního zákoníku, a odsouzen za tyto a přečiny a za sbíhající se přečiny krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2, 3 trestního zákoníku, kterými byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 27. 5. 2014, sp. zn. 17 T 97/2013, k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, přičemž byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu Praha-západ sp. zn. 17 T 97/2013, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Tento trest v současné době obžalovaný vykonává.

Když soud vzal v úvahu všechny shora rozvedené skutečnosti, všechny okolnosti případu, skutečnost, že nyní souzené trestné činnosti se obžalovaný dopustil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu, tedy v době, kdy měl naopak svým zcela řádným životem prokázat, že se napravil a že výkonu zbytku trestu není třeba, dospěl k závěru, že účelu trestu a nápravy obžalovaného nelze dosáhnout uložením jiného než opětovně represivního trestu, a to nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Ten soud vyměřil lehce nad polovinou zákonné trestní sazby § 354 odst. 1 trestního zákoníku, která umožňuje uložení trestu až na jeden rok, tedy v trvání osmi měsíců, když takový trest považuje přiměřený všem okolnostem případu, způsobu provedení činu a pro nápravu obžalovaného současně nezbytný. Pro výkon uloženého trestu pak obžalovaného, který již byl ve výkonu trestu odnětí svobody, v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve třech vyhotoveních do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného stejnopisu ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok nebyl učiněn, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

V Kladně, dne 23. června 2016

Mgr. Ladislava Lužanová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kolandová